

NOORUSMAA

Stockholmi
Eesti Algkooli
VI KLASSI AJAKIRI nr 2

Jõulukuul 1948.

M Jõulepuu.

Meie, eestlased, kes me oleme palju rännanud ja elanud mitmesugustes oludes ja maades, oleme näinud ka nende rahvaste jõulutraditsioonide erinevusi. Ka jõulupuu ehitamises erineb see tunduvalt.

Ishehhis oli kombes kuuske üli keihvata looride, vattide ja klaasminadega. Eriti paistis see klaasikiti särades, et kuusel on vähem oksa, kui ta seda ehitamassi jõuab kanda.

Jõulukeingid tõid kätte jõuluvana asemel „karud“ nagu eesti lapsed neid ristisid. „Karud“ sarnanesid rohkimal määral meie mardisantidega omas pahumpidi pööratud kasukaas. Väiksemad lapsed said sel korral küll jõuluroõmu asemel tunda tõsist jõuluhirmu.

Umbes sama kehtib Saksamaal kohta. Poola jõulukuusk ehitati suuremal määral kodus valmistatud asjakestega. Eriti tuleb hinnata laste osavust ja oskust nende valmistamisel. Neid tehti kõige odavamast materjalist, nagu seda on leppapaber ja vatt. Kuigi ometiigi olid, ehted nii kaunid, et ainult kiida seda ei tee meie järele. Meeldib kommi on ka rahvushippude kinnitamine jõulukuuseli, nagu seda teevad rootslasedki.

Aga siis lõpuks meie oma kuusk? Kuna va-
rim nimetatud on kõik ehitud omatehtud või
poest ostetud kaupadega, siis on meil selles osas
pakkuda erinevat. Me oleme oma kuuse ehtimisel
lisaks ihule kasutanud ka mainustusi: küpsiseid,
puuvilja ja mis jääsi, suurt määrat komprikke,
suuri ja väikseid, lõukivaid ja narmastega, ühesõ-
naga - toidumoon.

Ega need süüparast saalt otsast keel sööma ei
mündud - selle jaoks oli eraldi, kuid omatigi oli
see huvitav. Väikesemad lapsed käisid ümber kuu-
se, kus ühel komprikil oli nüsugune ja teisel teist-
sugune pilt. Oli kindlasti midagi mis meelitas ligi,
ja teada, kui jõulud läbi, siis oli see varandus
laste pärast. Ei olnud nii nagu ihutega, mille
ema paneb kappi ja kurab veel ukse lükkugi.
See on imetlust leidnud nii poolakate kui tšehhide
juures, see meie kuusk, et kuidas sobivad
ehited ja mainustused ühtekokku ja on veel
ilus väljanägemiselt peale selle.

Nüüd - jääme oma kuuse juurde: täis
mainustusi ja tõsist jõulurõõmu.

Done.

JÕULELUST.

 Sajab vaikesit, paksu lund. On jõulu-
laupäev. On ilus jõuluhõlm. Juku elab oma vanima-
tiga üksikuis metsatalus. Ta isa on metsa-
vaht.

Jõululaupäeval on kõigil palju tegemist.
Ema küpsetab piparkooke ja tub ettevalmis-
tusi, et jõulupüha võiks tulla. Isa ja Juku
valmistusid kuuze järle minema. Nad sumasid
läbi paksu lume ja otsisid heud ja parajad
kuuski, kuid seda ei olnud kerge leida, sest
üks oli liiga hõre ja teine liiga paks ja
kolmas liiga lühike ja neljas liiga pikke.
Nad sumasid edasi, isa vedas kilku, millele pi-
di kuuske pandama. Lõpuks leidsid nad pa-
raja kuuze ja raiusid selle maha ja asetasid
kilgule. Nüüd hakkasid minema tagasi, ning
varsti jõudsid koju. Isale oli mets ja ümbrus-
kond hästi tuntud, sest ta oli siin palju
käinud oma metsavahi ametiga ühenduses.
Kodus oli ema pühade korraldustega valmis.
Nüüd pandi kuuske kohe tuppale oma kohale.

Jukeil oli nüüd palju tööd jõulukuuse ehitamisega. Ta pani kuuse otsa värvilisest klepppaberist tehtud iluasjad - väikesed laternad ja rongad. Peale selle pani ta kuuse külge isa poolt hinnast ostetud jõulukompvekid. Süs isa aitas Jukeil panna kuuse külge küünlaid, ema tuli ning riputas vatti kuusele. Jõulutäht riputati ka kuuse latva.

Oli juba viidek, kui kõik oli valmis. Nüüd kiirustati kirikusse. Isa rakendas ette oma ainukese hobuse ja sõit algas. Hobune tegi head sõitu läbi lumehetse metsa. Kuljused kõlisesid hobuse keelast, sest oli ju rõõmupüha. Kirik oli üleni valgustatud, sest põlesid isegi küünlad jõulukuuskeedel. Algas jumalateenistus, Jukei kuulas seda hooliga, kuigi palju ta sellest aru ei saanud, sest mõttes oli tore kirikusõit, ning veel tõrudem kojusõit. Kodus ootas jõulupuu, ehk oli isegi jõulumees juba käinud. Jukei arvamus oli nõnda suur, et ta kindagi ei püsinud paigal istuma.

Kui nad koju jõudsid, nägi Jukei kohe, et jõulumees oli vahipeal ära käinud. Pakid oli jõulukuuse all ja Jukeil oli seal ühes hobune ja aabits. Isa süütas jõuluküünlad. Küll särasid ilusasti need lihtsad ehted. Nad istusid kama aega jõulupuu juures ja isa jutustas ilusaid jõulujutte.

Hiljem söödi särisevaid vorste, mis olid tulnud kohe ahjast. Kõik maitses hea, ning kõik oli imeline, magades nägi ta ilusat und jõuludest.

W. S. T.

Miss X

MINU ESIMENE JÕULUPUU

Jõulud on suured rõõmupäevad. Neid pühitseatakse Jeesuse sünni mälestuseks. Kõik ootavad jõule alati suure arevusega, eriti aga lapsed.

Enne jõule peetakse mitmel pool, nagu koolides ja paljudes teistes kohtades, jõulupuid. Ka mina olen neid juba mitmeid läbi teinud. Mäletan ühte jõulupuit, mille tegin kaasa, kui olin veel lastis. Olin siis veel kurnis väike. Arvatavasti oli see minu esimene jõulupuit.

Emal ja vanaemal oli enne jõule palju tööd, ning neil polnud palju aega meiega massamiseks, kuid vahel leidis vanaema süiski natuke vaba aega ja õpetas meile jõululaule ning salme. Ühikord tuli ema töölt, ning oli väga väsinud, kuid ikkagi polnud tal aega puhata, sest oli vaja valmistada igasuguseid jõulutoite, nagu sülti, vorste, saia j.n.e.

Sügisel õhtul tuli ema koju, ning ütles, et nende töökoha juures peetakvat jõulupuit ja et meil võime vennaga ka kaasa minna. Meil oli kohe väga hea meel, et võime kaasa minna, kui

gi meil polnud endal aimu, kuidas seal peab ole-
ma ja mis seal tehakse. Jõuluõhtu pidi toimema kell
viis pühapäeval.

Pühapäevane päev tundus meile väga pikk.
Ei tea, kuidas see nii oli, aga meie arust ei tahtnud
kuidagi päev õhtule minna. Võibolla ka seepärast, et oli-
me hommikul väga vara üles tõusnud. Peale lõunat pa-
rime uued riided selga ja hakkasime ootama õhtupo-
likut. Kuid, kui olime pannud uued riided selga, kä-
kis ema meid taas istuda või midagi mängida, et me
oma riideid mustaks ei teeks. Umbes kella poole viie pei-
ku hakkasime jaama poole minema. Meie elasime Hõm-
mel ja nüüd tuli meil sõita Tallinna. Väljus oli kau-
nis vaikne, ning sadas pakku lund. Kui jõudsin
jaama, läks isa kohe piletit ostma. Rong oli täis, nii
et vaevalt sai vanema istuma. Varsti olime Tallinna
jaamas, ning astusime rongilt maha. Lumesadu oli
vahepeal üle jäanud ja nüüd tuli ainult üksikuid
lumekiibermeid. Tee jaamast sihtkohta polnud pikk.

Jõudsin kohale natuke enne kella viit.
Rahvast oli juba kauris palju kohal. Seal oli ka
teisi meesuguseid. Varsti saime kõik tuttavaks. Hak-
kasime kõik koos kulli mängima ümber toolide. Oli
see alles lõbu. Lõpuks veisisime ära ja olles üleni
higised läksime kõik oma emade ja isade juurde. Pa-
li kaks nurgas seisid kaks lakkenlatuvat jõulukuus-
ke. Varsti alati jõuluõhtu ettekannetega. Alguses

9
peeti kõne ning oli veel teisigi ettekandeid. Peale selle
oli kümminutiline vaheaeg. Peale vaheaga tulime
sisse ja istusime oma kohtadele, ning ootasime mis
edasi juhtub. Ei tulnudki kaua oodata. Varsti
astus ette jõulumees ise. Tal oli ees pikk habe,
ning ta kandis pikka punast mantlit, mis oli alt
valge äärega. Jalas olid tal suured tanksaapad,
mis olid natuke lumised. Aga mida kandis ta sel-
jas — seal oli kott, mis oli ääreni kõiksugu asju
täis. Ta nägu, kõrvad ja nina olid punased — ar-
vatavasti pikast reisest ja külmast. Siis hakkas ta
kõiki rimepidi väljahüüdma. Igaüks, kelle nime hüiti,
läks jõulumehes ette, tegi viisaka kummarduse ja se-
is oma pakikese. Mõnelt suuremalt lapselt küsiti ka
salmi. Peale pakikeste jagamist oli jõulul^{õhtu} lõpp,
ning läksime koju. Kõju jõudnud nägime veel kõiki
sedasama, mis oli läbielatud.

Vallut Parik

Jõulujutt.

Jõuludeni oli veel paar nädalat eega. Talvetaat oli laotanud oma valge kune üle kogu maa. Kuigi paks lumevaip võimaldas kelgutada ja suusatada ja isegi lumesõda pidada, ootasid lapsed pikkisilmi jõulude saabumist.

Sügaval metsas, oma pisikeses majas, elasid põialpoisid Aht, Toomas, Jüri ja Peeter, kelle hooldes oli jõuluvana usaldanud Kuusekännu-küla laste järele valvamise. Iga Kuusekännu-küla lapse jaoks oli põialpoistel raamat, kuhu nad üles märkisid, mida lapsed head või halba tegid. Etme jõule anxti raamatud jõuluvana kätte, kes siis otsustas, missugune king lapsele anda, kas vitsakimp või kingikott.

Tavaliselt saabus jõuluvana paar päeva enne jõule ja selleks ajaks pidid kõik kingid valmis olema. Pöialpoiste omikeses oligi töö juba täies hoos.

Oravatega oli pöialpoistel niisugune leping, et nemad kaitsevad oravaid nõorloomade ja -lindude eest ja vastutasuks pidid oravad andma jõulupakkide jaoks pähkleid. Pähklite mure oli sellega kaetud ära. Toomas ja Jüri küpsetasid piparkooke niisuguse hooga, et omi korteri suitses nagu väike vulkaan. Alts ja Teeter näisid kumki, nii et mets pankus. Kumsekämm külas oli palju häid lapsi, seda teadsid pöialpoised elmistest aastatest.

Kui kummed näitnud ja piparkoogid küpsetatud asuti küünalde juurde. Selle juures juhtus äpardus pöialpoisi Jüriaga. Ta oli nii imelikult ametus, et kastas ka oma habeme ihes küünlatahtidega rasva sisse ja kui

12
ta ühe naomitäie kiünalde kastmise
lõpetas, oli ka tema habeme alumine
osa muutunud kiünlaks. Tal oli pik-
kem habe kui teistel ja ta oli selle üle
väga uhke. Nüüd aga lõigati ta habe
isegi teiste habemetest lühemaks.

Viimaks jõuti töödega valmis ja asti
jõuluvana ootamisele. Seekord jäi
jõuluvana aga hiljaks. Järgneval päe-
val oli juba jõululaupäev, kuid jõu-
lvana ei olnud veel saabunud.

Pöialpoised olid ärevil, kuna laste
kingitused olid alles määramata ja
kingide kätetoimetamine kuulus ka
jõuluvana ülesannete hulka. Kogu
päev vaatasid pöialpoised metsatulele
ja ootasid jõuluvana. Igauks tahtis
esimesena teatada jõuluvana tulekut.
Ats seisis värava juures, Peeter oli
roninud kõrva otsa ja Jüri istus
vana kunse otas. Toomas, kes oli

meister kokakunstis, valmistas jõuluvana-
 süüa, kuid käis süski ka väljas teiste
 käest küsimas, kas jõuluvana on juba
 näha. Tlm muutus juba pimedaks,
 kuid jõuluvana ei olnud ikka veel näha.
 Koos pimedusega kasvas ka põialpoiste
 ärevus ja hirm, et viimaks jõuluvana
 ei saabugi sel aastal. Tlm muutus nii
 pimedaks, et ei näinud kolme sammu
 kauguselegi. Põialpoised tulid oma
 vaatukohtadelt ja kogunesid kurbadena
 oma majakese ukse ette. Korraga kuul-
 dus kuljuste helinat „jõuluvana tuleb!“
 hüüdsid kõik neli inest suust ja nut-
 tasid jõuluvana näo nähtu vastu.
 Kuu põhjapöha jõuluvana saabus es-
 olid paksus hämmatises ja jõuluvana
 ise oli kui lumimemm. Selgus, et ta
 omal pikal teekonnal oli sattunud
 tugeva lumetormi kätte ja eksinud
 teelt, mis põhjustas hilinemise.

14

Nüüd algas jälle kiire töö, et viimaste ettevalmistustega jõuluõhtuks valmis jõuda. Raamatud anti jõuluvanaale üle ja jõuluvana oli nende siruga väga rahul. Paljud halvad lapsed olid endid parandanud ja headeks lasteks muutunud. Kogu öö ja selle järgneva päeva pakkisid jõuluvana ja põialpoised kingituspakke. Jõululauapäeva õhtuks oli kõik valmis ja nad võisid minna lastele kinke jagama.

Ants Toeler

Kooli

Intermeadis.

K

oolimaja, kus ma kodis käisin, oli minu isatalust niivõrd kaugel, et ma tihti veetsin nädalaid koolimajas, enne kui isa mulle järele sõitis ja mind ~~pruunimähk~~ korraks koju viis.

See oli kord jõulureedel.

Mie õpetaja (neid oli meil ainult kaks), keda me hüüdsime lihtsalt „vanaks“, sokutas meid õhtul varakult magama, nagu ta seda alati tegi.

Siis ta aga oli väljunud, tõusime kõik vaikselt üles ja läksime akna juurde vaatama, kas vahest külla ei lähe, kuna meie teada ta seal ikka käis. Aga seal ta juba läks - selg vähe vimmas ja teine olg ettepoole sirutatud, otseselt tahaks sel moll kergemini õhust läbi suruda. Siis ta oli juba pimedusse kadunud, tõime välja kõik oma suurrätikud ja kinnitasime need akendele ette. Lootsime, et nii ei peaks kuhugi paistma valgus.

Lõik tüdrukud, kes me seal olime, tõusime üles ja hakkasime jõulu- ja tondijutte rääkima. Ise oli neil aga kudumiseks sokk või kinnas käes.

Meil oli toas ka üks vanem tütarlaps. Mii kolme- neljateist aastate vahel - tema ikka teadis igasuguseid lugusid.

16

Üks jutt, mida ma selgesti veel mäletan, oli tema jutustuse põhjal järgmine: „Üks mees olivat pidanud jõuluks läbi paksu metsa minema. Muide olivat ikka julge mees olnud ja nii - - - Aga siis olivat hundid ta ümber püüanud.

Vat, siis olivat mees kartma hakkanud. Ei olivat siis muud teha osanud, kui pannud piibu põlema. Hundid olivat kõik ringiratast seisnud ja urisenud. Aga mees olivat siis südame uuesti saapasõõrest välja kiskunud ja rinda tagasi pannud.

Mõelnud, et kallale tulevad nii - kui - nü, seisan või liigun. Astunud siis edasi. Hundid olivat kõik hambaid lagistanud. Aga kallale ei olivat tulnud. Ja teinud isegi tee vabaks. Kui see mees siis sealt vähe maademale saanud, tule maa ja taevast appi! - siis olivat aga piisugune müttamine lahti läinud - - -

Alkki keegi kobistas eskojas. Neil käisid külma ja soojad juldinad üle keha. Nagu võrk ja pauk oli neil tuba rime ja kõik voodis.

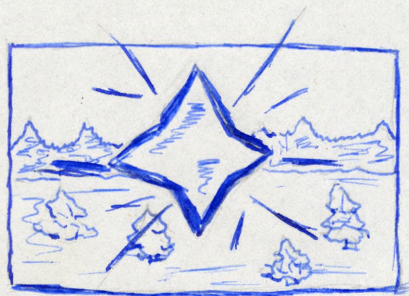
Eskojas kobistati endiselt. Midagi lohistati suure kohina ja müdinaga kuhugi. Siis tuli keegi saabaste kolistades meie ukse taha ja tegi selle lahti. See oli „vana“ ise. Ta valgustas ukse vahelt, et veneduda, kes naganu või mitte. Ilmas, et väljuda, aga järsku - nagu rabadult - langes ta pilk lüüa peale, kus me lõngakerad seisid. Upitasin ennast ka vaatama. Üks lõngakera lüües. Aeglaselt, aeglaselt, aga ikkagi.

„Vana“ ohmatus ei olnud suur. Kõhe läks ta sinna - poole, kuhu lõng juhatus ja kus pidi tema arvates lõpp olema.

See oli Tiina, kes seisis voodi samba taga ja tasakesi kühust.

Nagu pärast teada saime, oli „vana“ käinud

kuuske toomas, ja sellepärast nii ruttu tagasi
jõudnud. Ja ka seda saime teada, kuidas
lõppes hündilugu, aga seda ei saanud me iialgi
teada, miks Tiina voodi taha nuges ja seal
kuulus, kas ärevusest või hirmust. Kui ta seda
isegi leks teadnud. Aga selle eest, et me nii kausi
üleväl olime ei saanud me midagi. Tähtendab:
jääme karistusest ilma. Jõulukink, nagu „vana”
ise ütles.

Eme

Ootamatu jõulukink.

Fuku vanemad olid vaesed. Isa oli haiglane ja ei saanud õieti teha tööd, ema töötas üksinda, päeviti pesu pestes ja muud tööd tehes.

Jõulud lähenesid ja fuku soovis endale jõulukinki. Teised rikkamate vanemate lapsed, kes mängisid fukuga juttustasid, et nad saavad jõuluks palju ilusaid asju. Üks neist pidi saama korgipussi, teine kelgu ja kolmas suusad jne. fuku mõtles, et mis tema küll tahaks, saada, kui vanematel oleks raha selle ostmiseks. fukul tuli palju ilusaid asju meelde ja kui ta emale rääkis oma soovidest vastas see, et tal pole mitte nü palju raha nende ostmiseks.

Paar päeva enne jõulu sõitis isa linna ja võttis fuku kaasa. Linnas oli palju uut, mida fuku polnud kunagi näinud. Mänguasjade kaupluste aknad olid täis kõiksugu mänguasju. fuku jäi tükiks ajaks üksi, kuna isa ajas oma asju ja ostis jõulukes ühteist, mida raha lubas.

fuku jäi üksinda kõndima mööda tänavaid. Äkki silmas ta ühte rahakotti enda ees maas. Ta võttis selle üles ja vaatas sisse, seal paistis palju raha olevat. Tal käis mõte läbi pea, et võtta see endale, siis on ta rikas mees. Kuid talle tuli meelde, kuidas ema oli õpetanud, et enne nälgime, kui varastame. Kuid mis teha rahakotiga? Ta jooksis natuke maad edasi, kui ta kohtas ühte härrat ja küsis selle käes, kas ta ei ole rahakotti kaotanud. See vastas: "Olen küll, ma otsin praegu taga." Poiss näitas rahakotti, mees tundis selle kohe ära, see oli

tema oma. Mees oli rõõmus ja viis poisi ligemusse mänguas-
jade ääri ja käskis valida ühe asja, mis talle meeldib. Poisile
meeldis kõige rohkem üks rong. Tööras mees ostis selle poisile.
Poisil rõõm oli rõõrattu. Varsti pärast seda sõitsid nad koju,
poisil oli kink käes, mida ta kunagi ei oleks teadnud oodata.

Mait.

Popipalavik

Juhanil on kõva pea- ja kõhuvalu, sest homme pidi olema klassitöö kümne-
murdude peale. Juhan arvas, et homme on
parem kodus lugeda juturaamatut ja ime-
da kompekke, mida ema salaja kapiotsa oli
peitnud.

Õhtul puges Juhan varakult voodisse
ja jutustas, et ta tundvat end halvasti ja
tal olivat kange kõhuvalu, mida tal tõlli-
selt aga ei olnud. Õde Ellen, kes seda kuulis,
lubas kutsuda arsti ning ta läiski välja,
millele Juhan kõvasti vastu seisis. Aga Juhan
arvas, et missugune arst ikka nüsguse piika
kutsumise peale tuleb ja ta tõstis kapi ette
laua ja süüa pani ta tooli, et kompekke kätte
sai.

Kugi koputas uksele. Juhan ehmatas hirm-
sasti, ning samal hetkel astus sisse arst, val-
ged riided seljas. "Kus on haige?" küsis arst.
"Siin" vastas Juhan. "Ah seal kapi otsas, mis haige
nüsgune on?"

"Ma- ma vaatasin", kogelis Juhan, rohkem ta
ei saanud ütelda, kuna arst käsutas ta ruttu
voodisse. Arst võttis kätist välja kraadiklaasi

ja pani selle Juhanile kaenla alla. Kui arst
pööras selja, võttis Juhan kraadiklaasi ja pistis
selle kuuma teeklaasi. Silmapilgu järel võttis ta
selle klaasist ära ja pani jälle kaenla alla taga-
si. Arst vaatas kraadiklaasi ja hüüdis ihmatades:
"42,9 kraadi! Nüüd on asi väga tõsine!" Arst vaatas
voodi juures ringi ja hüüdis: "Jutusaamat, misugust
sa loed misuguse kõrge palaviku juures!" Arst
võttis kotist kalamaksaõli pudeli välja ja valas sealt
hea suure lusika täie. "Noh, nüüd haige, võtke
nohtu!" ja pistis süs poolvägisi Juhanile suhu.
Juhan tegi kibedat näo etti ja sühtas kõik selle
välja. "Mis haige misugune on, ei võta nohtugi?"
ütles arst vihaselt. Süs viskas arst omal valged
riided seljast ja näitiken peast ja Juhanis es
seisis Ellen kahtlusega näoga ja lausus: "Sul
on popipalavik, mitte aga mingi haigus, homme
lähed kooki ja ja teid klassitööd kaasa!" "Aga
Ellen, annan sulle kompuukki, kui sa kellelegi
ei räägi, et koju jään. Ema on terve kotitais
kapiotsas!" "Ei, sealt ei võta ühtegi," ütleb Ellen
õigedalt. "Õpetan ise sulle kümneks murruks selgeks."

M.M.

Salapärase Lossi.

Üks noor nais-mootorrattur on teel. Kiid ilm on vahelal läinud sompu ja rasked vihmapihved liginevad. Ligineb torm. Juba üksikuid tugevamaid tuulekiile pahvatab vastu. Noor rattur, kes ei ole keegi muu, kui Joan Gladys Zeitoff, otsustab otsida õõmaja. Seal ligiduses asub suur, igivana krahvi loss, mis on juba palju aastaid tühi seisnud peale vana krahvi õnnetut surma. Nii märkab hämaruses tumedat lossi alles siis, kui on juba pea möödumas. Ta seisab kaua aega kaalutledes ühe taga ja koputab siis otsustavalt. Tükk aega pidi ta ootama, enne

kui nautsed riivid lahti lükati. Lõvel seisis
tõmmu vereline vanaldane naine, hoides mingit
kompsu nägu vahel.

"Labandage, kas ma võiksinpaluda õo-
maja? Olen kaugelt ja ilm läks vahepeal väga
pimedaks", küsis neiu hõlpsa häälega. Tõoras
naine jäi seda kuuldes talle kohkunult otsa
vaatama. Ta läks, et kostitada äist, noort
küldist, ning jutustas ka oma ehumise
põhjuse.

"Tana krahv, kes siin oli valitsenud",
algas ta, "oli väga äkiline mees. Temal ei olnud
sõbruid ning tema loss oli kõvasti vahvatud ja
keegi ei teadnud, mis ta siin tegi. Peale selle on
lossis niusuguseid käike, mida pole suudetud
kindlaks teha, kuigi nad lähevad, sest käigud
on oraliselt sisse langenud." Naine peatus
hetke ja jätkas siis peaaegu sosinal:

"See sama mees, keda te näete seal
kullatud raamiga pildil, ongi see krahv."
Ta osutas näpuga seinale olevale pildile.
Teatakse näkida, et igal aastal ühel ja
samal päeval armastab ta pildilt maha astu-
da ja käia läbi oma lossi ja hädelda sellele, kes
siis siin ta kätte satub ja "....."

"Huid mina oleksin teile väga tänulik, kui teil on mulle tuba anda, ning ma jään kõigest hoolimata süa", katkestas Joan lühikesest kõnereost. Joan oli tüdruk, kes ei kartnud kummitusi ega tont, veel vähem pimedust, pealegi oli ta arvamisel, et võõras ei taha teda ühinda lossi jätta, kartes teab mida.

Naine jäi talle nõutult otsa vaatama. Ta katsus tüdrukut veenda, missugune hädadoht teda varitses.

"Ma ütlen, et see pilt tuleb naamilta maha veeltäna paari tunni pärast", hüüdis ta. Nõik oli asjata. Tüdruk pidas seda kõike vanainimese lobaks. Naine lahkus, veel korra manitsedes, et tüdruk aru saaks, kus ta viibib, ning ta võttis kaasa sama kompu, millega ta oli tulnud ust avama. Kui uks oli kinni klõpsatanud ja kõik vaikseks jäänud, vaatas naine enesele antud tuba. See oli kõrge võlvitud laega ja igalt poolt säras hülguv ja rikkus. Seinad ja põrandad olid raskete vaipadega. Tüdruk pidi tahtmata tagasi mõtlema söögitoas nähtud pildile. Lerge värv kais esimest korda tal üle keha.

24
"Ah, loba!" mõtles ta ja müetus lahti.

Ta oli saanud ainult natuke aega magada, kui ta mõtates üles ärkas, sest ta kuulis kaugetest tubadest nõrka kolinat.

Cladys katsus oma kõrval lebavat revolverit õõlaval, mille ta oli igaks juhiks sinna pannud. Midagi ei järgnenud.

Kell näitas täpselt veerand üle kaheistkümnelt. Ta pidi tahtmatult naurama oma närvilikkuse pärast. Kuulda ta tardus kohe ehmatusest. Uks, mille ta oli lukustanud, oli avatud kätatult ja tume mehekoogu seisis liikumatult lävel. Joani haaras kangeistus, kui mees astus samm tema poole ja sulges ukse ilma kätata.

Jaanud võidur oma kangestusest haaras ta revolveri. Nii seisis nad tüki aega. Mida kauem nad nühisi vaatasid, seda rohkem sötti hirm Joani juures maad. Ta kargas voodist ja taganes akna poole. Kuulda mees vaatas endiselt.

"Kes te olete?!" kriiskas Joan.

See väigas, hirmust kähisev hää kumises ja kaikus vastu igast nurgast. Kui kaja oli lõppenud, seisis mees ikka endiselt,

ega lüigutanud. Joani kannatus lõppes, tulistas. Kui suits lahtus, seisis mees pildilt ikka endiselt. See vihastas Joani. Ja lasi veel kord. Kõik asjata! Daam taganes veel rohkem kardinate varju. Siis hakkas ta tulistama, vihas ja ahastuses, kuni kuulid lõppesid. Kuid mees ei muutnud enda seisundit. Joan jäi jõuetuks. Ta sai aru, et miski ei mõju teisale külalisele. Ta tundis, kuidas ta kardina nōr jäi talle kaela taha. Katsus mis ta katsus, kuid ta ei saanud seda tokerdanud nōri kaela ümbert. Ta võttis kahe käega nōrist ja katsus eemaldada nōri, mis tikkus juba pigistama, kuid tundis, et mida rohkem ta tõmbab, seda kõvemini nōr pigistab. Cladys karjus, karjus ja rabeles, kuni nōr pigistas ja mattis hinge. Siis kadus teadvus.

Järgnele valitses jälle lossis täieline hääraikus. Ainult kuul ulus ja vingus igivana lossi tellitatud akende taga.

Järgmisel hommikul võisid inimesed lugeda ajalehest järgmist:

"Kuulus naismootorrattur Joan Cladys Zeitoff on leidnud õnnetult surma ühes vanas mahajäetud krahvis lossis. Ta leiti kardina nōridest lambununa. Nähtuvasi oli ta

26
pimeduses sattunud kardinale, mille nööri
jäid talle kaela taha. Kõhkumisel ei saa-
nud ta aru, kust lahti päästa ja selle
asemele, et takerdust vabastada, rabeles veel
rohkem nööriksesse, kuni lämbus. Ita on ta
ennast katsunud maha lasta, kuid viiest
välja lastud kuulist on alles viies olnud
surmar.
Ühe novelli järgi
Bmm

Lõpp.

Illustreerinud
Kersti Kangur